

«faen ass, jeg er så sinnsykt sulten» sa silje til vennene sine rundt bordet. «Noen som vil være med bort til Delideluca med meg?»

alle hostet litt og så en annen vei. Ingen ville egentlig være med silje alene. Hun var alt for slitsom å være med til det. Etter en stund med pinlig stillhet, Reiste silje seg opp, litt lei seg, men ville ikke vise det, så hun gikk ut, overso en som prøvde å sjekke henne opp ved å komplimere rompen hennes. Like før hun kom seg ut døren, en svart mann grep tak i armen hennes. Et øyeblikks panikk, men så var det bare dørvakten. « Har du det bra? Du ser ut som noen har dødd» Spurte han Silje. « jada, har det fint jeg. Skal bare ha meg noe mat» sa hun, nesten på gråten og gnidde seg på overarmen.

Den svarte mannen så på henne, også tilbake på vennene hennes som satt ved bordet og lo av noe

« Ingen av vennene dine som vil være med deg? Det er ganske mørkt og mange skumle mennesker der ute»

Silje bare så ned på bakken, og blunket ekstra mye.

«Neida, jeg klarer meg fint. Er ikke så langt. Må bare ha meg noe mat.»

Han holdt henne litt til men til slutt slapp han.

«ja du får være forsiktig da»

« Det er jeg alltid» svarte hun og smilte til han»

Det var veldig mørkt ute og silje trakk jakken sin godt sammen mens hun gikk nedover gaten. Vinden blåste det blonde håret hennes i alle kanter og endene av skjerfet hennes sto ut bak henne. Det var ingen i den gaten hun gikk nedover, noe hun fant både betryggende og uroligende. Ingen som kan gjøre henne vondt, men heller ingen til å hjelpe hvis noen skulle komme. Hun så en liten svart katt, som lekte med en en liten søt mus. Hun fant dette veldig forstyrrende. Etter hun hadde gått rundt den første svingen, kjente hun at nervene sine hadde roet seg litt ned. Hun går i vesken sin for å se på mobilen sin, men finner den ikke. Hun roter nedi og tar ut tamponger, sminke og blader men finner den ennå ikke. Hun kommer på at hun la den på bordet der hun satt men glemte å ta den med. «flott» sier hun for seg selv. Hun rynker litt på nesen og klør seg litt i bakhodet. Hun fortsetter på veien, men litt mer engstlig. Hun har ingen måte å ta kontakt med noen på hvis det skulle skje noe. Ved enden av veien så ser hun Delideluca skiltet. Akkurat nå, ser den veien veldig lang ut. Hun så noen gå mot henne så hun gikk over veien for å gå på den andre siden. Hun snublet litt i fortaukanten, men falt ikke. Vinden blåste hardt mot ansiktet hennes, så hun bøyde seg for å unngå det værste. Når hun tok hodet opp igjen, så sto det en mann rett foran henne som hun nesten kræsjet inni. «Hei unge pike, hvor hen er det du skal da?» Spurte han Silje. Hun så seg om. Ingen andre var i nærheten, hun begynte å svette og prøvde å gå forbi han. Mannen gikk foran henne igjen. Silje så på han og sa med en litt høytonete stemme. «Undskyld, men jeg skal forbi» og prøvde igjen. Mannen tok hendene sine opp fra lommene i frakken sin og holdt henne tilbake på skulderen.

«Hvorfor har du det så travelt? Kan du ikke stoppe opp å snakke litt?» vinden fortsatte og blåse, og Silje kunne ikke helt se hvordan han så ut. Hun klemte seg enda mer sammen mens hun prøvde å late som at dette ikke plagde henne.

«ehmmm, j-j-jeg skal ha litt mat, ssssså jeg må gå, folk v-venter på meg.» Det virket enda kaldere og mørkere en noensinne. Ingen var i nærheten av der de sto. Månen skinte kaldt over de, som et løfte om noe illevarslende.

«Men en liten prat har du vel tid til? Kom, la oss søke ly for vinden, og snakke om deg og livet ditt» svarte han, og pekte inn i en bakgate. Det var i dette øyeblikket hun lot følelsene ta

overhånd. Hun begynte å gråte samtidig som at hun prøvde å løpe. Hun kom ikke langt før mannen hadde grepet tak i henne. Han bar Silje inn i bakgaten mens han strøk henne bak på leggen og hvisket beroligende ord. «Hysj, hysj. Dette er ikke farlig, ingen skal gjøre deg vondt. Vi trenger bare å ta en prat» Stemmen hans var som valium og hun roet seg ned, selvom hun ikke ante hvorfor. Hun var livredd og helt sikker på at nå kom hun til å dø. Hun så ingenting i bakgatas mørke. Det eneste hun hørte var vinden, stemmen som fortsatte å si hysj, hysj, og skrittene han tok på bakken. En gang i blant, tråkket han nesten på en katt som da skrek og løp av gårde. Det var spor av tårer der de hadde gått. Etter noen minutter ble alt svart og det siste hun hørte før hun forsvant var mannen som sa «hysj, hysj, alt vil bli bra» mens han pustet inn i øret hennes og strøk henne på låret.

Silje kom til bevisstheden, sakte, alt var utydelig og det smakte salt og søtt i munnen hennes. Etter å ha gnidd seg i øynene og fått tilbake litt klarhet, så hun 5 silhuetter rundt seg. Hun begynte å høre en lyd, en slags messe. Det hørtes ut som ord, men helt uforståelig. «Cuitiliú, Thu Thu, Cuitiliú, Thu Thu». Plutselig grep lukten av fisk henne. Hun prøvde å se mer rundt seg, men fant ut at hun var bundet. Neste sjokk var når hun fant ut at hun var naken. En slags grønn gugge var blitt smurt over hele kroppen hennes, med unntak av brystvortene, som var søte og rosa. Stive. Plutselig kom det kappekledd mann og tok henne på kinnet.

«La den store komme, la den store komme» Silje vred imot båndene sine, mens mannen lot hendene gli ned til brystene hennes og tok et ordentlig tak. Hun skrek, og oppdaget en død hund som lå like ved føttene hennes. Plask. Silje snudde seg mot lyden, og opp av en slags dam, steg det et monster. Tentakler, ekle røde øyne. En slags mandighet som bare kommer av hypnose.

«Å hellige Chutulu» skrek alle i rommen, og bøyde seg ned.